

Juni 2021 - een stem geven

We leven in een wereld vol onzekerheden. Om de pandemie het hoofd te bieden worden er door de Rijks- en lokale overheden bestuurlijke richtlijnen uitgevaardigd. Richtlijnen die alle burgers raken. Privé, maar ook in hun werk. Sommigen worden zelfs in hun bestaansrecht bedreigd. Jongeren, die zich tot volwassenen ontwikkelen onder andere door het contact met andere jongeren, zijn soms eenzaam en blijven achter in hun sociale en leerontwikkeling.

In deze wereld wordt er van politiemensen, ook mensen met hun eigen onzekerheden, gevraagd om die richtlijnen te handhaven. Waarbij ook nog in verschillende plaatsen bij op het eerste gezicht vergelijkbare evenementen verschillende kaders worden meegegeven.

Politiemensen moeten weekenden aaneen paraat zijn en optreden. En vaak richt de frustratie zich dan op hen, want zij worden gezien als de “zichtbare” overheid. Natuurlijk, zo zullen de critici betogen, zijn zij opgeleid om daarmee om te gaan. En moet in alle omstandigheden de politie, die het geweldsmonopolie heeft, zorgvuldig en proportioneel optreden.

Maar we zien helaas dat door de onduidelijkheden qua regelgeving, het onvoldoende waarderen van de inzet onder deze omstandigheden (wat zou kunnen door bijvoorbeeld de vraag van de korpschef om de frontliniemedewerkers te vaccineren te honoreren) en de toenemende polarisatie in de samenleving, de politie steeds meer als de te kloppen organisatie wordt gezien.

Politiemensen worden opgeleid om “waakzaam en dienstbaar” te zijn en om samen met onder andere de gemeente te werken aan een veilige samenleving. Niet om gezien te worden als “die andere kant”, waartegen men zich keert en wat de politiemensen maar moeten accepteren.

Als organisatie moeten wij onze mensen nog meer een stem geven. Luisteren naar wat er speelt en horen en begrijpen wat hen beweegt en zorgen baart. Persoonlijke aandacht en zorg voor elkaar is essentieel in alle tijden, maar nog meer in crisistijd. En juist dan valt deze zorg als ‘eerste van het bordje’. De tijd en ruimte nemen om elkaar fysiek, maar zeker ook figuurlijk te ontmoeten sneuvelt onder druk vaak als eerste. Niet alleen rond corona, maar ook door andere onderwerpen en incidenten, waardoor collega’s in de knel komen, van een onveilige werkomgeving tot PTSS.

Als collega’s het gevoel hebben niet meer gehoord te worden werk je polarisatie verder in de hand. En dat politiemensen, uit onmacht, dan de media opzoeken, mag niet als verrassend worden gezien. Terwijl zij zich veelal ook heel goed realiseren dat dat vaak niet de oplossing is. Maar ieder individu heeft recht om gezien en gehoord te worden. En om met respect te worden behandeld.

Zeker politiemensen die optreden als collectief, maar mens zijn met een gezin, een familie en het hart op de goede plek. Als Ombudsfunctionaris Politie roep ik jullie op: laat je stem horen. Als het mogelijk is bij je team, je leidinggevende. Maar mocht dat om wat voor reden niet lukken meld je dan bij ons. Want door naar je te luisteren, kunnen wij samen zoeken naar mogelijkheden die jou en de politie helpen om met trots te blijven werken aan een veilige samenleving en een veilig korps.

Met de korpschef ben ik in gesprek over het versterken van de sociale agenda van het korps. Die versterking is nodig om als politie nog beter bij te kunnen dragen aan een veilige samenleving. Vanuit een korps waarin plek en aandacht is voor iedereen, die de waarden van waaruit wij leven en werken respecteert. En waar de leidinggevenden, zichtbaar en betrokken, voor hun mensen staan.